

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάνι, Κ. Γ. Ζησίον καὶ Ι. Μ. Λαμβιέρη, διευθύνοντες.

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΚΟΙΝΟΝ ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐπέλθῃ μὲν ἀνθρώποις καὶ βελτίωσις τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος, ἀλλ' ἀξιοῦντες νὰ ἐπιτευχθῇ αὕτη διὰ τοῦ ἐνὸς ἢ τῶν πλειοτέρων προσώπων, εἰς ἃ εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ Κυβέρνησις τοῦ Κράτους καὶ οὐδὲν χάριν τῆς ἀνορθώσεως καὶ βελτιώσεως συντελοῦντες ἢ θυσιάζοντες, πολὺ ὁμοιάζουσι πρὸς ἄρρωστον, ἀναθέτοντα μὲν τὴν ἐξυγιάνσιν του εἰς ἑξοχὸν ἱατρὸν, ἀλλ' οὐδὲν τῶν ταλλήλων φαρμάκων λαμβάνοντα, οὐδὲ ὑποβαλλόμενοι εἰς τὴν αὐστηρῶς διατεταγμένην δίαιταν. Εἰς τὸν τόπον μας μάλιστα, ὅπου ἡ χειρουργικὴ ἐπέμβασις ἐπιβάλλεται καὶ ἐπιβάλλει κατὰ νὰ ἀποκόψῃ ἕκαστος ἐκ τῶν προτέρων νοσογόνων ἔξεων καὶ νὰ ὑποστῇ μάλιστα καὶ πόνους τινὰς ὀδυνηρὰς ἐγχειρήσεως, ἢ εἰς ἑξοχὸν ἱατρὸν πεποιθήσις καὶ προσφυγὴ ἀνευ στερεῆς ἀποφάσεως πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς κανονισθησομένης θεραπείας θὰ κατήντα οὐχὶ ἀπλῶς ἄσκοπος ἀλλ' ἀστεία.

Διότι ἀστεῖον ἀληθῶς θὰ ἦτο ἐξ ἐνὸς μὲν ἡμεῖς νὰ ἐπιμένωμεν ὄντες οἱ παλαιοὶ ἄνθρωποι τῆς μικροπολιτικῆς καὶ τῶν μικροσυμφερόντων, οἱ μέχρι λαιμοῦ βυθισμένοι εἰς τὴν λάσπην τῶν κομματικῶν παθῶν, οἱ εὐφυῖαν θεωροῦντες τὴν ἐξεύρεσιν νέων τρόπων καταστρατηγήσεως τῶν νόμων, καὶ δεξιότητα ἐπίζηλον τὴν ἀποφυγὴν τῶν συνεπειῶν αὐτῶν, ἐξ ἄλλου δὲ νὰ ἔχωμεν τὴν φαιδρὰν ἀξιώσιν νὰ εὐρεθῶμεν ὡς διὰ θαύματος νέοι ἄνθρωποι καὶ πολῖται ἐξυγιανθείσης καὶ εὐημερούσης πολιτείας, τελούσης ὑπὸ τὸ κράτος νόμων ἀπαρασαλεύτων καὶ εἰς πάντας σεβαστῶν.

Ἡ ἐπίτευξις τῆς περιποθήτου ἀνορθώσεως δὲν θὰ εἶναι, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ εἶναι ἔργον ἐνὸς ἢ ἑστώ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων. Μόνον τὴν κατεύθυνσιν εἰς νέαν ὁδόν, μόνον τὴν ρυμοτομίαν τῆς ὁδοῦ ταύτης δυνάμεθα ἀπὸ αὐτοῦς ν' ἀξιῶμεν καὶ προσδοκῶμεν, ὅπως μόνον τὴν διάγνωσιν τῆς νόσου ἡμῶν καὶ τὸν τρόπον τῆς θεραπείας δικαιούμεθα ν' ἀναμένωμεν ἀπὸ τὸν ἐξοχώτερον τῶν ἱατρῶν. Τὰ ἄλλα εἶναι ἔργον ἰδικόν μας, ἔργον κοπιῶδες, ἐπίμοχθον, ὀδυνηρὸν ἐνίοτε, ἀλλὰ ὑπισχνούμενον τὴν σωτηρίαν.

Δὲν ἠκούσθη δὲ ποτὲ ἱατρός, πίνων τὰ φάρμακα ὁ ἴδιος δια νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενῆ, οὐδὲ ἠκούσθη κυβερνήτης πλοίου κατευθύνων αὐτὸ εἰς λιμένα σωτηρίας—ἐν μέσφ μάλιστα τρικυμιῶν καὶ λαιλάπων—δταν τὸ πληρωμα ἀδρανεῖ, ἀπεργεῖ ἢ καὶ ἀντιδρᾷ κατὰ τῶν διαταγῶν του, δια νὰ μὴ χάσῃ τὰς ἐλπεινάς ἐξεις, ἃς εἶχεν ἀποκτήσῃ, ὅτε τὸ πλοῖον ἠγκυροβολημένον εἰς τεναγὴ βούρκων κατηρειποῦτο καὶ ἐσάπιζεν.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τρίτη.

(Λουκ. ζ'. 11—16).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ ἐπορεύετο ὁ Ἰησοῦς εἰς πόλιν καλουμένην Ναϊν¹ καὶ συνεπορεύοντο αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἱκανοὶ καὶ ὄχλος πολὺς. ὡς δὲ ἤγγισε τῇ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ ἐξεκομίζετο² τεθνηκὼς υἱὸς μονογενῆς³ τῇ μητρὶ αὐτοῦ, καὶ αὕτη ἦν χήρα, καὶ ὄχλος τῆς πόλεως ἱκανὸς σὺν αὐτῇ. καὶ ἰδὼν αὐτὴν ὁ Κύριος εὐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῇ· μὴ κλαῖε· καὶ προσελθὼν ἤψατο τῆς σοροῦ,⁴ οἱ δὲ βραστάζοντες ἔστησαν, καὶ εἶπε· νεανίσκε, σοὶ λέγω,⁵ ἐγέρθητι.⁶ καὶ ἀνεκάθισεν⁷ ὁ νεκρὸς καὶ ἤρξατο λαλεῖν, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν τῇ μητρὶ αὐτοῦ. ἔλαβε δὲ φόβος πάντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν, λέγοντες· ὅτι προφῆτης μέγας ἐγήγερται⁸ ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο⁹ ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Ναϊν πόλις τῆς Γαλιλαίας Ν.Α. κειμένη τῆς Ναζαρέτ, παρὰ τὸ Θαβάρ καὶ παρὰ τὴν Καπερναοὺμ. 2) Ἐξεκομίζετο—οἱ νεκροὶ ἐθάπτοντο ἐξω τῆς πόλεως. 3) Ὑἱὸς μονογενῆς=υἱὸς μόνος τῇ μητρὶ αὐτοῦ· ἦτοι χήρᾳ οὕτω εἶχε τοῦτον μόνον στήριγμα. Ἦτο δὲ γυνὴ ἀγαπητὴ ἐν Ναϊν διότι λαὸς πολὺς, συμμεριζόμενος τὴν λύπην τῆς συνώδευς τὴν κηδεῖαν. 4) Σορὴς=ἀγχετόν ἐν ᾧ ἐτίθεντο τὰ ὀστά τοῦ θανόντος· εἴτα δὲ καὶ τὸ κιβώτιον, ὃ ἀνοικτὸς ξύλινος κράββατος, ἐν ᾧ τιθέμενοι οἱ νεκροὶ ματεφέροντο εἰς τὸν τάφον. Ἐτίθεντο δὲ ἐν σαβάνοις καὶ ἡλειμμένοι μύροις, ἔχοντες ἀσκεπὴ τὴν ὄψιν. 5) Σοὶ λέγω=πρὸς σὲ ἀπευθύνω τὸν λόγον. 6) Ἐγέρθητι=Ἐπάνελθε ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν. 7) Ἀνεκάθισεν=ἐκάθισεν ἔχων τὸ ἄνω ἡμῖσι τοῦ σώματος ὀρθόν. 8) Ἐγήγερται=ἀνεφάνη καὶ εἶναι μεταξὺ ἡμῶν. 9) Ἐπεσκέψατο=ἔλαβε πρόνοιαν ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου Κεφ. Θ' 6—11.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΤΟΥ ΕΛΕΟΥΝΤΟΣ

Λαμπρὰν διδασκαλίαν μᾶς παρέχει καὶ τὸ σημερινὸν ἐκ τῆς πρὸς Κορινθίους Β' ἐπιστολῆς τοῦ ἀποστόλου Παύλου ἀνάγνωσμα. Δυστυχῆς ὁ πλησίον μας, ἔχομεν καθήκον ἀπαραιτήτων, χρεὸς δὴλα δὴ, τὸ ὅποιον δὲν ἔχομεν δικαίωμα νὰ ἀποφύγωμεν, ὅπως μὲ ὅ,τι ἔχομεν καὶ μὲ κάθε τρόπον βοηθήσωμεν αὐτόν· ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη ἃς μᾶς κινήσῃ αὕτη καὶ μόνη εἰς τοῦτο χωρὶς τινος ἄλλης ἀφορμῆς. Τὴν στιγμὴν δὲ ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ δεξιὰ μας χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τοῦτο ἡ ἀριστερὰ θὰ πράττῃ τὴν ἀγαθοεργίαν, μία καὶ μόνη ἰδέα πρέπει νὰ μᾶς κατέχῃ, εἰς καὶ μόνος πόθος τὸ πῶς δὴλα δὴ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας μὲ περισσοτέρας μας θυσίας. Ἡ διάθεσίς μας καὶ ἡ ἐνέργειά μας αὕτη ἃς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι πιστῶς θὰ ἐκτιμηθῇ καὶ ὅτι ἀνάλογον ἐν καιρῷ τὴν ἀπ' αὐτῆς ἀμοιβὴν θὰ ἔχωμεν. Ἡ αἰωνία Δικαιοσύνη Ἐκείνου ἐπέβλεψεν εὐσπλαγχνῶς εἰς τὸ ἔργον μας. Ἀς προσέξωμεν. Ὅλοι

γον ἐσπείραμεν; ὀλίγον καὶ θὰ θερίσωμεν. Μιμηθῶμεν τὴν ἀφθονίαν τοῦ ἀγαθοῦ Θεοῦ. Ἄς εἴμεθα πλουσιοπάροχοι, ἄς μὴ διστάζωμεν, ἄς μὴ πολυσυλλογιζώμεθα τὸ καλὸν καὶ ἄς μὴ ἀναβάλωμεν τὴν ἐκπλήρωσιν αὐτοῦ. Θέλωμεν ἡμεῖς νὰ ὑποφώμεν; ἢ πῶς πλεον θὰ τολμήσωμεν νὰ ἐλπίσωμεν καὶ τὸν ἐπιούσιον μας ἀκόμη ἀπὸ Ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τὴν ὑψίστην ἀγάπην ἔδειξε δι' αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς σήμερον περιφρονούμεν; Προσοχὴ εἰς τὰς πράξεις σου, ὦ χριστιανέ, ἵνα μὴ αἰ φαινομενικῶς μόνον καλὰ ἐξελεγχθῶσι καὶ ἀποδειχθῶσι κακὰ καὶ οὕτως ὅχι μόνον χάσῃς τὸν μισθόν σου ἀλλὰ καὶ κατασχυνθῇς. Σκληρὸς πλέον καὶ ἀνελεήμων θὰ λάβῃς τὰ ἐπίχειρα τῆς ὀπισθοβουλίας σου, διότι αὐτὴ εἶναι γνωστὴ εἰς Ἐκείνον, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ εἰσδῇ καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀπόκρυφα τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ ἐξετάσῃ τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν. Τί σὲ ὠφελούν, ἀδελφέ, τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα τῆς φιλανθρωπίας, τὰ ὁποῖα μὲ πολλὴν πάταγον ἀνήγειρες, ἢ αἱ εὐχαὶ τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, ποῦ μὲ πολλὴν καύχησιν εὐηργέτησαι ἢ αἱ συχναὶ σου δωρεαὶ καὶ τὰ ἀφιερώματα, ὅταν ὅλα αὐτὰ ἔχουν σκοπὸν νὰ προκαλέσουν δόξας καὶ θυμιάματα, ἐπαίνους καὶ ματαιότητας, ὅταν ὅλα αὐτὰ ἀπὸ παντοῦ περιορίζονται μὲ ἐν κάλυμμα, τὸ ὁποῖον ὁ ἐγωισμὸς σου ἐγέννησεν; Τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι σκοτεινὸν καὶ σὲ καταδικάζει· ἀλλὰ πῶς τοῦ μὲν νὰ πιστεύῃς ὅτι διαφεύγεις καὶ τὸ βλέμμα Ἐκείνου; Χαίμενοι οἱ κόποι σου, βλαβερὰ ἢ τοιαύτη σου ἐνέργεια, ἀλλοίμονον εἰς σὲ διὰ τὴν θείαν κατάκρισιν· θὰ ἡμπορέσῃς ἐκεῖ εἰς τὸν Θεὸν νὰ μεταχειρισθῇς τοὺς ψευδεῖς τοῦ κόσμου ἐπαίνους καὶ τὴν φαινομενικὴν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ δὴθεν φίλων συμπάθειαν καὶ ἀγάπην; Σοὶ ἤρεσκον οἱ λόγοι τῶν πολλῶν κενῶν καὶ ματαίων, τὴν δὲ μᾶλλον εἰς σὲ συμφέρουσαν συμβουλὴν καὶ προτροπὴν ἀπέκρουσες· ποίους λόγους ἀπιστίας εἶχες πρὸς Ἐκείνον; κατεχράσθης τὴν πολλήν σου ἀγαθότητα καὶ δὲν σὲ ἀξίζει ἵνα μετὰ τῶν φίλων τὸν συγκυκαριθμηθῇς διότι ἄλλως θὰ ἤθελες ἵνα καὶ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εἶσαι σχετικῶς πρὸς αὐτοὺς. Ἄ'Εφ' ὅσον ἐποιήσατε, λέγει, ἐν τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων ἐμοὶ ἐποιήσατε». Ἀλλὰ δὲν κάμνει καλωσύνην καὶ ἐκεῖνος ὁ πλούσιος, ὁ ὁποῖος λυπούμενος καὶ αὐτὴν τὴν δεκάραν ἔστω καὶ ἐν αὐτῇ ἐξοδευθῇ διὰ τὸν ἱερώτερον σκοπὸν, ἀναγκάζεται νὰ φανῇ πολὺ ἐλεήμων ἢ ἵνα ἀποφύγῃ τὰς κατηγορίας τῶν ἀνθρώπων ἢ καὶ ὅπως ἀπατήσῃ τὴν κοινωνίαν καὶ αὐτοζήσῃ τὰ συμφέροντά του. Διότι πῶς θὰ τολμήσῃ αὐτός, ὁ ὁποῖος παρακούει εἰς τὰ θελήματα καὶ προστάγματα τοῦ Θεοῦ, τοῦ θέλοντος καὶ ἀπαιτοῦντος τὸν ἐλεήμονα εὐσυνείδητον καὶ χρηστὸν, ἐκμεταλλεῖται δὲ ἀθεόφοβα τὰς ἀδυναμίας τῶν περισσοτέρων, πῶς θὰ τολμήσῃ αὐτὸς νὰ ὑποστηρίξῃ ἐνώπιον τῆς θείας δικαιοσύνης διὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὅτι «ἐδόκωρε», ἔδωκε τοῖς πένησι καὶ νὰ φαντασθῇ ὅτι ἡ δικαιοσύνη (ἐλεημοσύνη) αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἀφοῦ ὅλος ὁ βίος αὐτοῦ εἶναι γεμάτος ἀπὸ σκληρότητας καὶ ἀρπαγῆς, ἀπὸ ψεύδους καὶ πανουργίας, εἰς δὲ τοὺς ἀπογόνους του ὡς μόνον κληρονομίαν ἀφήνει, ἐν αὐτοῖς δὲ τὸν ὁμοιάσων, τὴν σκοτεινὴν αὐτοῦ ἀνάμνησιν; τί δὲ ἐθησαύριζε καὶ ἐκρυπτεν ὁ δυστυχὴς οὗτος ἄνθρωπος; ἤξευρεν ἄρα γε; Ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἐκ Θεοῦ μόνον δικαιούμεθα νὰ λαμβάνωμεν καὶ τοῦτο μόνον καὶ μόνον ὅπως μεταδίδωμεν αὐτὰ εἰς τοὺς ἀδελφούς μας, ἀγαθὰ, τῶν ὁποίων ἢ ὕπαρξις καὶ ἡ ἀφθονία, ἢ ἡ ἐξαφάνισις καὶ ἀπώλεια ἐκ τῆς θελήσεως Ἐκείνου ἐξαρτᾶται. Ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ θησαυρίσῃ καὶ νὰ κρύπτῃ, νὰ εἶναι σκληρὸς καὶ νὰ μὴ ἐλεῇ, ἀλλὰ πόσοι καὶ πόσοι σήμερον πλούσιοι, σήμερον εὐτυχεῖς καὶ εὐδαίμονες δὲν ἐστερήθησαν ὅλων τῶν ἀγαθῶν των καὶ δὲν ἔμειναν γυμνοὶ ἐκ πάντων! Ἄς ἐλεῶμεν ὅπως αὐτὸς μᾶς

διατάσσει καὶ ἄς εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ πατήρ ἡμῶν πᾶν ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδίδει ἡμῖν ἐν τῷ φανερῷ. Ἄς αὐτὸν καὶ μόνον χρεωστοῦμεν τὸ εὐχάριστον παρὸν μὲ πρέπει ποτὲ οὔτε καὶ νὰ φαντασθῶμεν ὅτι θὰ μᾶς ἀπὸ τῷ μέλλοντι διότι ἐφάνημεν ἄξια τέκνα Του.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΓΙΩΤΗΣ

Ἀσκήθηκα πολὺ ταχὺ ὁ μαῦρος ἀπ' τὸν ὕπνον. Παῖρνω νερὸ καὶ νίβωμαι φορῶ καὶ τᾶματά μου. Καὶ πῆρα δίπλα τὰ βουνὰ δίπλα τὰ κορυφούνα. Ἀκούω τὰ πύξα ποῦ ἔρουντο καὶ ταῖς δειλαῖς ποῦ τρέχουν. Καὶ τὰ γιατάκια τῶν κλεφτῶν ποῦ κλαῖν' τὸν καπετάνιο. Ἀκούω ποῦ βόγγαε κ' ἔλεγεν ὁ Γιώτης ὁ Μπαρτζόλας: —Πῦττε, παδιά; δὲν φαίνεστε τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύκτες; Ἐλᾶτε νὰ μὲ βγάλιτε ἀπ' τὰ πικρὰ λαγκάδια, τί ἔδω οἱ λύκοι θὰ μὲ φῶν, τ' ἀρκούδια θὰ μὲ πνίξουν. Γιὰ πιάστε με νὰ σηκωθῶ καὶ βάλτε με νὰ κάτσω, φέρτε μου καὶ τὸν ταμπουρὰ πικρὰ νὰ τὸν λαλήσω, Νὰ τὸν λαλήσω καὶ νὰ εἰπῶ τὸ μαῦρό μου τραγοῦδι. Μουστάκι μου κατὰμαυρο καὶ φρύδια μου μεγάλα. Καὶ σὺ τσαμπᾶ περήφανε ποῦ φτάνεις ὡς τὴν πλάτη, Ἄς νὰ σὰς φᾶν ἡ μαύρη γῆ, θὰ λυώσεται 'τοῦ χῶμα! Κλάψτε με, παλληκάρια μου, πικρά, καὶ σὰν πεθάνω Ἐδῶ νὰ μὴ μὲ θάψετε 'στὸν ἔρημο τὸ λόγγο, Μὲν νὰ μὲ βγάλιτε ψηλά, σὲ μιὰ ψηλὴ βραχοῦλα Καὶ μὲν νὰ μὲ φτιάσετε νάναι πλατὺ, μεγάλο, Νὰ στέκω ὁρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γυμνῶ. Καὶ 'στὴ δεξιὰ μου τὴν μεριὰ ν' ἀφήσετε παραθύρι, Νὰ κοῦρῃ ὁ ἥλιος τὸ ταχὺ, τὴν νύχτα τὸ φεγγάρι, Νὰ βλέπω πότ' εἶν' ἀνοιξὶ καὶ πότ' καλοκαίρι, Ν' ἀκούω τ' ἀθήνια νὰ λαλοῦν, τοὺς σταυραετοὺς νὰ σκαλίσουν. Κι' ὄντας οἱ κλέφταις θὰ περνοῦν νὰ μὲ καλημερίζουν.

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΣΕΒΕΙΑ

ΙΑ'

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟΙ ΠΟΛΕΜΟΙ

Εἶπεν ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ· θέλω τὸν οἶκον νὰν ἀγιάσῃ εἰς διπλὴν θεότητα καθιδρυμένον. τὴν σεμνότητα καὶ στοργὴν. Ἡ μήτηρ θὰ εἶναι καὶ ὁ πατήρ οἱ ὅλην τὴν ἡμετέραν ἰδρύσῃ ὑπὸ τὸν ἥλιον ἢ ὑπὸ τὴν χιόνα καὶ τοὺς κατακτας τῆς βροχῆς καταπονούμενοι, ἵνα τὰ τέκνα αὐτῶν δευρὸς στερούμενα, εὐθυμὰ δὲ διάγωσι τὴν ἀβρὰν ἡλικίαν δὲ τὴν νύκτα ὡσαύτως ἀγρυπνοῦντες, ἵνα μὴ δὲν ῥάσῃ τὸν μακάριον ὕπνον αὐτῶν. Τὰ τέκνα εἰς ἡλικίαν ἡμέτερὰ θ' ἀποδίδωσι ταῦτά εἰς τοὺς ἀδυνατοῦντας πρὸς ἐργασίαν γονεῖς, νεαροὶ γερανοὶ μὲ τὰ σπλάγχνα τῶν τρέφοντες τοὺς μὲ πολλὸν πόνον, ἐργασίαν καὶ ἀκρότον μέριμναν ἀναθρέψαντας αὐτοὺς. Ἡ ἀγάπη δὲ τῶν δελφῶν πρὸς ἀλλήλους οὕτως ὑψηλὴ καὶ περιλαμπρὴ, αὕτη ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς γνώρισμα νὰ εἴη Βάρβαρος γυνή, θηρίου ψυχὴ, ἢ Μήδεια σφάζει ἐκ ζῆλτος τὰ τέκνα αὐτῆς· ἀλλ' ἡ Ἑλληνὶς ἡ κόρη τοῦ ἱερέως ἢ Μακαρία ἀποθνήσκει, ἵνα σώσῃ τοὺς ἀδελφούς τῆς δικωμένους ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέους, ἢ Ἀντιγόνη, κτετοῦσα τὸν θεμελιώδη νόμον τῆς ἐν κοινωνίᾳ συμβαλλούσης τῶν ἀνθρώπων ἀδελφότητος διὰ νὰ μισῶ, ἀλλὰ διὰ νὰ γαπῶ, ἀτρόμητος βαίνει πρὸς τὸν θάνατον διὰ νὰ τιμωρῇ τὸν ἀδελφόν της, ἢ Ἀλκίνοος θυσιάζει τὸν θρόνον, θεοσέβεια, τὴν ζωὴν ἢ περικαλλῇ, ἵνα μὴ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς ἀθάνῃ καὶ τῶν πατέρων αὐτῶν, τῶν μητέρων, τῶν ἀδελφῶν καὶ τῶν τέκνων προμαχούσιν καὶ πίπτουσιν οἱ Ἀθηναῖοι ἐν Μαραθῶνι.

Καὶ δὲν εἶναι ἡ στοργὴ αὕτη τυφλὴ καὶ ἀνόητος; ἀπὸ τῆς στοργῆς τῶν γονέων τὰ τέκνα ἐν ἀρετῇ ἀνατρέφονται.

καὶ οἱ ἀδελφοὶ φύλακες ἄγγελοι, ῥομφαίαν πυρίνην κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας, ἵστανται παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς καὶ φονεύουσι δικαίως καὶ θεοφιλῶς τὸν ἀτιμᾶζοντα τὸν οἶκον. Ὁ μὴ φροντίζων περὶ τῆς τιμῆς τοῦ οἴκου αὐτοῦ νόθος θὰ ἐγεννήθῃ ἀπορριφθεὶς εἰς τὰς ὁδοὺς ἢ ἐκ τῆς μέθης καὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου ἀπεψώθῃ ἢ ἔχει ἀπολέσῃ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν τὴν ἐντροπὴν.

Ἄλλ' ὅμως ἐν τοσαύτῃ στοργῇ καὶ φροντίδι ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς σεμνότητος τοῦ οἴκου αὐτῆς δεικνύει ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ, δὲν ἐκλείπει τὸν οἶκον τοῦτον πρὸς τοὺς ἄλλους ὡς ὁ κοιλίας ἀναίσθητος καὶ κωφός, μάλιστα πρὸς τὸ κοινὸν ἀγαθόν· διότι μόνῃ ἡ Ῥώμη τῆς Δημοκρατίας ἡ φιλόστοργον καὶ σεμνὸν βίον ζῶσα ἐν τῷ οἴκῳ εἶναι δυνατόν νὰ δεῖξῃ θυσίας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, ὁποῖας τὸ Ἑλληνικὸν γένος εἴτε ὅλον εἴτε ἰδιαιτέρως ἔδειξε καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον αὐτοῦ, θυσίας γενομένας οὕτω πολυμνήτους.

Τοιαύτη, ὡς εἶδομεν, τοῦ Ἀριστοδήμου ἡ χάρις τῆς σωτηρίας τῆς πατρίδος προσφορά τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς εἰς ἐξίλασμον τῶν ἐξωργισμένων κατὰ τῆς Μεσσηνίας καταχθονίων θεῶν. Τοῦτο θάρρος καὶ εὐψυχίαν ἐνέπνευσεν εἰς τοὺς Μεσσηνίους, οἵτινες ἐπὶ ἐξ ἔτη ἀκόμη ἀντέσχον κατὰ τῶν πολεμίων μέχρι τῆς μεγάλης μάχης καθ' ἣν ἔπεσεν ὁ Εὐφάνης, ἐπὶ πέντε δὲ ἔτη, ἀπ' οὗτο ἐξέλεξαν βασιλέα τὸν Ἀριστόδημον μέχρι τῆς νέας ὑπὸ τὴν Ἰθώμην μάχης καὶ νίκης αὐτῶν. Κατὰ τὰ πέντε δὲ ταῦτα ἔτη τῆς τοῦ Ἀριστοδήμου βασιλείας ληστρικῶς διετέλεσαν πολεμοῦντες καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ, εἰσβάλλοντες εἰς τὰς χώρας ἀλλήλων μάλιστα κατὰ τὴν ἀνοιξὴν καὶ τὴν ὥραν τοῦ θερισμοῦ.

Εἶχον ἀποκάμῃ ἐκ τοῦ μήκους τοῦ πολέμου, τῶν δαπανῶν ἀμφοτέροι, προσέτι δὲ ἐκ τῆς καταστροφῆς τῆς γῆς, ἥτις οὐδὲν πλέον παρήγεν, ἐκ τῆς ταλαιπωρίας καὶ τῶν νόσων οἱ Μεσσηνιοὶ, ἐπειδὴ μέσα εἰς στενὸν χῶρον ἦσαν συσσωρευμένοι. Τέλος τοῦ ἀγῶνος ζητοῦντες ἐκάλεσαν τοὺς συμμάχους αὐτῶν ἐκάτεροι, τοὺς Κορινθίους οἱ Λακεδαιμόνιοι, οἱ Μεσσηνιοὶ τοὺς Ἀρκάδας, τοὺς Ἀργεῖους καὶ Σικυωνίους. Τούτων τῶν Ἀργείων καὶ Σικυωνίων ἦλθον λογάδες πολεμισταί, ὀπλιταὶ δόρατα μὲ ἐμπειρίαν ἀλλοτρίαν καὶ τὴν εὐρεῖαν στοργὴν Ἀργολικὴν ἀσπίδα δεξιῶς χειριζόμενοι, οἱ δὲ Ἀρκάδες πανστραχτιᾶ, οἱ μὲν εὐγενεῖς ἀσπίδοφόροι καὶ οὗτοι, ὁ δὲ πολλὸς δῆμος ἀκόντια πολλὰ καὶ λόγχας τινὲς ἔχοντες ἢ σφενδόνας καὶ τόξα καὶ τούτων τῶν ἀκοντιστῶν ἐλάχιστοι μὲν θώρακα ἢ ἀσπίδα φέροντες, οἱ πλεῖστοι δὲ δέρματα αἰγῶν καὶ προβάτων ἢ καὶ ἀρκτων καὶ λύκων, οὗς εἶχον φονεῦσιν ἐπὶ τῶν πυκνῶν δρυμῶν τῶν ἀρκαδικῶν ὄρεων.

Οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ τὴν μάχην ταύτην ἐντὸς τῆς χώρας αὐτῶν θὰ πολεμήσωσιν· διότι καθ' ὅλον τοῦτον τὸν πόλεμον, ὡς καὶ κατὰ τὸν δεύτερον, ὅτε ὠδηγεῖ αὐτοὺς ὁ ἡμίθεος ἡρωϊσμὸν ἐπιδειξάς Ἀριστομένης, δὲν τολμῶσι νὰ εἰσβάλωσιν εἰς τὴν Λακεδαίμονα, τοῦτο δὲ μαρτυρεῖ ὅτι ὑποδέσστεροι ἦσαν εἰς πολεμικὴν ἐμπειρίαν. Ὑπὸ τὴν Ἰθώμην λοιπὸν σοφῶς ποιῶν σοφῶς ἔταξεν ὁ Ἀριστόδημος τοὺς Μεσσηνίους καὶ τοὺς συμμάχους. Εἰς πρώτην μὲν γραμμὴν καὶ οὐχὶ εἰς πυκνὸν βάθος τοὺς ἐμπείρους χειριστάς τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς λόγχης Ἀργεῖους καὶ Σικυωνίους, μετ' αὐτῶν δὲ Μεσσηνίους καὶ Ἀρκάδας τὰ σώματα ἀκμαίους καὶ γενναίους τὰς ψυχὰς ἔταξεν, ὅπλα ἰσχυρὰ καὶ ἐπιτήδεια δι' αὐτοὺς διαλέξας· ὀπίσω δ' αὐτῶν οἱ σφενδονήται ἦσαν τεταγμένοι καὶ οἱ τοξόται καὶ οἱ ἀκοντισταὶ οἱ Μεσσηνιοὶ καὶ οἱ Ἀρκάδες, οὗς αὐτὸς ἤγεν ὁ Ἀριστόδημος καὶ ὁ Ἀἰμῆς καὶ τῶν Ἀρκάδων οἱ ἡγεμόνες, ὅπως τοὺς ὀπλίτας ὁ ἐμπειροπόλεμος Κλέωνις. Τοὺς δὲ Λακεδαιμονίους οἱ βασιλεῖς Θεόπομπος καὶ Πολύδωρος ἔταξαν, ὡς σύνθητες αὐτοῖς, κατὰ μὲν τὰς

πτέρυγας, ἄς αὐτοὶ ἦγον, ἐκόσμησαν τοὺς κρατίστους τῶν ἑαυτῶν, τοὺς Σπαρτιάτας, τὸ δὲ κέντρον ἐπλήρωσαν ἐκ τῶν συμμάχων Κορινθίων, ἐκ τῶν περιοίκων καὶ τῶν Εἰλωτῶν.

Ἡ σύρραξις ἐγένετο τρομερά. Οἱ Λακεδαιμόνιοι διὰ τῆς βραχείας φάλαγγος τῶν ὀπλιτῶν αὐτῶν προσβάλλοντες ἤθελον βεβαίως καταβάλῃ τοὺς ἀντιτεταγμένους ὀπλίτας, καί-το αὐτοὶ μὲν ἦσαν ἅπας ὁ δῆμος, καὶ γενναῖοι καὶ δεινότεροι, καὶ καλῶς ὀπλισμένοι καὶ ἀσπίδια φέροντες εὐτελεῖ, οἱ δὲ ἀντίπαλοι πάντες οἱ ἐν τῇ πρώτῃ τάξει οἱ ἀσπίδοφόροι ἦσαν ἄνδρες λογάδες κατὰ πάντα. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς συμπλοκῆς οἱ κεκρυμμένοι ἐν ταῖς λόγχαις τῆς Ἰθώμης Μεσσηνιοὶ καὶ Ἀρκάδες ψιλοὶ ὤρμησαν κατὰ τῶν πτερύγων τῶν Λακεδαιμονίων ἐνθεν μὲν ὑπὸ τοῦ Ἀριστοδήμου, ἐνθεν δὲ ὑπὸ τοῦ Δάμιος ἀγόμενοι καὶ χάλαζαν λίθων ἀπὸ σφενδόνης, βελῶν, ἀκοντίων ἔριπτον κατ' αὐτῶν, οἵτινες ἀδιέφοροι ἐν ἀρχῇ καὶ μετὰ περιφρονήσεως προσδύλοντες αὐτοὺς, ἀπ' οὗ πολλοὶ ἐξ ἑαυτῶν ἐπιπτον ὤρμησαν πρὸς τοὺς θοράκας, οἵτινες ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι ταχέως καὶ εὐχερῶς ἀπεμακρύνοντο, πάλιν ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῶν βραδέως ἀποχωρούντων βαρέων Λακεδαιμονίων ὀπλιτῶν. Ἐγένετο δ' ἐνταῦθα ὅτι καὶ διὰ τὴν μοῖραν τῶν Λακεδαιμονίων ὀπλιτῶν (τῷ 390 π. Χ.) τὴν κατακοπῆσαν ὑπὸ τῶν πελταστῶν τοῦ Ἰρριράτους. Οἱ Λακεδαιμόνιοι διώκοντες μὲν οὐδένα ἔφθανον τῶν ἐλαφρῶς ὀπλισμένων ἐχθρῶν κατάφορτοι αὐτοὶ ἐκ θοράκων καὶ ἀσπίδων καὶ κράνους καὶ λόγχης βαρείας, ἐπιπτον δὲ βαλλόμενοι ὑπ' ἐκείνων εἰς τὰ γυμνά. Καὶ ἀντεῖγον μὲν ἰσχυρῶς, ἀλλ' ἀπέβαλον τὴν ἀταραξίαν, ἐμάχοντο δὲ πλέον μετ' ὀργῆς, πολλοὶ δ' ἐπιπτον καὶ τέλος συνταραχθέντες ἐγκλίνουσι καὶ τρέπονται ὠρούμενοι πλέον κραταιῶς καὶ πληττόμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ ὀπλιτικοῦ τῶν Μεσσηνίων.

Οὕτως ἡττήθησαν κατὰ κράτος. Ἡ ψυχὴ τῆς κόρης τοῦ Ἀριστοδήμου βαίνει μετ' αὐτῇ τοῦ Παμίσου τοὺς νικητάς.

ΟΙ ΟΚΤΩ ΜΑΚΑΡΙΣΜΟΙ

2.

ΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝΤΕΣ

Μακάριοι οἱ πενθοῦντες διὸ αὐτοὶ παρακληθήσονται.

Ἀναποφεύκτως ζῶν ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ἢ εἰς κατὰστατον χαρὰς θὰ εὐρίσκηται, ἢ εἰς κατὰστατον λύπης, ἀλλὰ λείψιν, ἢ χαίρει ἢ λυπεῖται. Δύο δὲ εἶδη χαρᾶς ὡς ἐπίσης καὶ δύο εἶδη λύπης ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ. Ἐνταῦθα δὲ ὁ λόγος περὶ λύπης.

Ὁ ἄνθρωπος λυπεῖται ὁσάκις ἀπολέσῃ μέρος τῆς αὐτοῦ περιουσίας· καὶ ἐν γένει ὁσάκις ἀπολέσῃ πρᾶγμα τι ἐκ τοῦ ὁποῖου ἢ εἶχεν ἢ προσεδόκα νὰ ἔχῃ συμφέρον· ὁσάκις λ. χ., ἀπέτυχεν εἰς μίαν τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ ἐπιχειρήσεων, ὁσάκις δὲν ἐπέτυχεν νὰ νυμφεῖται μετὰ νεάνιδος τὴν ὁποίαν ὑπερηγάγε, ὁσάκις δὲν ἐπέτυχεν νὰ καταλάβῃ μίαν θέσιν ἐκ τῆς ὁποίας ἐμελλε νὰ δοῦσθῃ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων καθ' ὅλας ταύτας τὰς περιπτώσεις καὶ εἰς ἄλλας παραπλησιας, ὁ ἄνθρωπος λυπεῖται, καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτον μέρος τῆς λύπης. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος λυπεῖται ἐπίσης καὶ ὅταν ἔπραξε τὸ κακόν, ὅταν ἡμάρτησεν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἀθετήσας τοὺς ἐξ ἐκείνου ἀπορρέοντες αἰώνιους ἡθικούς νόμους, ἢ ὅταν προσέβαλε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὰ συμφέροντα ἄλλου τινὸς ἀνθρώπου καθὼς λυπεῖται ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅταν δὲν εἶχε τὰς δυνάμεις νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθὸν τὸ ὁποῖον ἄλλως ἐπόθει καὶ ἐπεδίωκε νὰ πράξῃ.

Ταῦτά εἰσι τὰ δύο μέρη τῆς λύπης· καὶ τὸ μὲν πρῶτον

μέρος ἀφορᾷ εἰς τὰ τοῦ κόσμου πράγματα, τὸ δὲ δεύτερον μέρος ἀφορᾷ εἰς τὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Μόνον λοιπόν τοὺς πενθοῦντας, τοὺς κλαίοντας καὶ λυπούμενους κατὰ τὸ δεύτερον μέρος ἐννοεῖ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς διὰ τοῦ μακαρισμοῦ «Μακάριοι οἱ πενθοῦντες κλπ.» Καὶ τούτους ἀποδέχεται ὡς ἀληθεῖς αὐτοῦ μαθητὰς καὶ πιστοὺς ὁπαδοὺς τοῦ εὐαγγελίου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἐπίσης συγχαίρει καὶ μακαρίζει τοὺς Κορινθίους ὡς λυπηθέντας ἐκ τῆς μετανόιας ἥτοι κατὰ τὸ δεύτερον εἶδος τῆς λύπης. «Νῦν χαίρω, ἀδελφοὶ Κορινθιοί, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε. ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν· ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.» (Β'. Κορινθ. ζ'. 9—10.)

Οἱ πενθοῦντες λοιπόν, ἥτοι οἱ λυπούμενοι καὶ κλαίοντες κατὰ Θεόν, ἐκεῖνοι εἶναι ἄνθρωποι εὐτυχεῖς κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, καθ' ὅτι οὗτοι παρηγοροῦνται μὲν ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ μακαρίᾳ ἐλπίδι τῶν πέραν τοῦ τάφου εὐαγγελικῶν δωρεῶν, ἀπολαμβάνουσι δὲ δεόντως τῶν δωρεῶν τούτων, ἀπαλλάγντες τοῦ σώματος καὶ ζῶντες παρὰ τῷ Θεῷ ὡς πνεύματα καθαρὰ καὶ ἀλώβητον τηρήσαντα τὸ κατ' εἰκόνα. «Μακάριοι οἱ πενθοῦτες ὅτι αὐτοὶ παρακληθῇσονται».

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ' ἑβδομάδα.

Τὸ ἔθνος ἡμῶν ἔχει χρεῖαν γαλήνης ἵνα εἰς τὴν ἀνάπλαιν αὐτοῦ ἐπιδοθῇ καὶ εἰς ἔργα προκοπῆς καὶ προσόδου.

Ἀλλ' ἡ ἀμύροφα ὁλονὲν πυκνοῦται καὶ οὐδὲν ἡμεῖς δυνάμεθα κατὰ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων· τοῦτο μόνον λησμονοῦντες πάθη καὶ ἀντεγκλήσεις ν' ἀντιμετωπίζωμεν τὰς θυνέλλας μὲ στερορὰν θέλησιν, ὡς εἰς ἀνὴρ, ὑπὸ τὰς εὐχὰς καὶ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ, παντοδύναμοι ἐν γαλήνῃ καὶ ἐν θυνέλλῃ.

Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ φωτίσῃ τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ νὰ εὐλογήσῃ τὸ ἔργον.

Κ. Ἐδσλιν

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν «Πατριῶν».

Ὁ κ. Δ. Βοϊτσίδης ἀπέστειλεν ἐκ Βατοῦμ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν «Πατριῶν» ρούβλ. 1.

Ὁ κ. Ἰω. Β. Κωστοῦρος (Ἀθῆναι) δρ. 5.

Ὁ κ. Ἀναξαγόρας Ἀργυριάδης (Βάσας) σελ. 2.

Ὁ κ. Χ. Παπαδόπουλος » σελ. 1.

Ὁ κ. Ε. Δρύλλης (Νάξου) δρ. 2.

Ἡ κυρία Κασιγόνη δρ. 2.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ε. Ε. Χανία. Πέμφατε τοὺς ἀριθμοὺς καὶ θὰ σταλῶσιν ὑμῖν τὰ φύλλα.—Α. Τ. Σύρον. Θέ γίνῃ σκέψις περὶ τούτων ὅταν τακτοποιηθῶσι τὰ πράγματα.—Χρ. Δ. Ἀλεξάνδρειαν.—Ν. Π. Σμύρνην. Ἡ αὔξισις πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατος. Κ. Σ. Δάρισσα. Θὰ γίνῃ τοῦτο μόνον ὅταν ῥηθῇ ἐπὶ τῆς ἐπιχειρήσεως διπλασιαζόμενον τὸν ἀριθμὸν τῆς ἐκτυπώσεως.—Ν. Χ. Σμύρνη. Τοιοῦτος κομιστὴς δὲν παρουσιάσθῃ πρὸς ἡμᾶς. Ζ. Ζ. Βραίλαν. Ἐγγράψαμεν ἐλπίζομεν ἐπιτυχίαν.—Κ. Σ. Βοστώνην. Ν. Χρ. Λονδίνο. Γ. Π. Ἀνδρόν. Ἀντ. Κ. Χίον. Ὁ δὲ σσόν. Ἀνδρ. Σ. Γιοχανέσβεργ. Σ. Β. Δωζάνην. Δ. Ἀργυρούπολιν. Α. Β. Ἀλεξάνδρειαν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.

Πᾶν ἔγγραφον πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέρογ

Γεν. Γραμματεῖ τῆς Ἐταιρείας τῆς ὑπὲρ τῶν Πατριῶν Ἀμύνης

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α

Εἰς Ἀθήνας

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Κλήρωσις Κινηματικοῦ Λαχειοφόρου.

Γενομένης ἐν τῇ Ἐθν. Τραπεζῇ τῆς Ἑλλάδος τῆς 26ης Σεπτεμβρίου τοῦ Κτηματικοῦ λαχειοφόρου δανείου τῶν 20,500,000 μὲν τῆς ὁρισμένης διὰ τὴν 1 Ὀκτωβρίου 1910 ἐξήχθη ἀκόλουθοι 16 (δέκα ἑξί) ὁμολογίαι μετὰ λαχνοῦ κερδίσαντα τὰ ποσά:

151.068 δρ. 50.000, 183.499, 202.675, 161.809, 172.951 ἀνὰ δρ. 3.000 καὶ 6.313, 37.482, 156.689, 172.606, 146.470, 204.708, 14.598, 166.453, 138.422 ἀνὰ δρ.

Τὰ κερδηθέντα ποσὰ πληρώνονται τὴν 30 Δεκεμβρίου 1910 τραπεζικὰ γραμμίσια ἐπὶ προσαγωγῇ τῶν οἰκείων τίτλων.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΤΑΒΕΒΑΗΜΕΝΟΝ ΔΡ. 50,000,000

ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡ. 10,275 000

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Ἐν Ἑλλάδι: Ἐν Πειραιεῖ

τραίς, Σύρω, Καλάμαις, Τριπόλει, Βόλῳ καὶ Λαμίας

Ἐν Κρήνῃ: Ἐν Χανίοις, Ἡρακλείῳ καὶ Ρεθύμνῳ

Τουρκίᾳ: Ἐν Κων/πόλει (Ὑπο/μα ἐν Γαλατῇ μετὰ

κτορείου ἐν Σταμπούλ), Ἀμισῷ, Τραπεζοῦντι, Κωνσταντινίῳ

λα, Σάνθῃ, Ἰωαννίνοις καὶ Χίῳ. Ἐν Αἰγύπτῳ: Ἐν

λεξανδρείᾳ (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Μι

Καίρῳ (μετὰ παραρτήματος ἐν τῇ συνοικίᾳ Mousky)

ραβικίῳ καὶ Μανσούρᾳ. Ἐν Λονδίῳ (Nº 22 Fench

Street), ἐν Λεμεσῷ (Κύπρου) καὶ ἐν Χαρτοῦμ (Σουδαν)

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1910

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Διαθέσιμα:

Ἐν τῷ Ταμείῳ καὶ παρ'

ἐγχωρίοις Τραπεzaῖς Δρ. 14,120.969,26

Παρα Τραπεζῶν ἐν Εὐρώπῃ

καὶ Σηματα ἐν χαρτ. » 18,282,777.17 Δρ. 32,403.17

Προεξ οφλήσεις καὶ προκαταβολαὶ Γραμματίων » 29,590.17

Ἠγγυημένοι λογαριασμοί:

ἐπὶ ἐνεχυρῶν χρεωγρ. Δρ. 58,607.552.87

» ἐμπ. καὶ ἄλλων ἐγγ. » 41,727,920.23

» ὑποθήκῃ ἀκινήτων » 9,296,118.75 Δρ. 109.631.17

Τρέχοντες λησμοὶ χρεωστικοὶ » 25,247.17

Ὁμολογίαι Ἑθνικῶν Δανείων, Διμενικῶν Ταμείων καὶ ἄνωγμων Ἐταιρειῶν » 12.800.000

Χρεώγραφα καὶ τοκομερίδια » 8.816.000

Συμμετοχαὶ εἰς ἐπιχειρήσεις » 4.903.000

Κτήματα Τραπεζῆς » 4.774.000

Ἐγκατάστ. καὶ ἐπιπλα Κεντρ. καὶ Ὑποκατ. » 930.000

Δρ. 229,098.000

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον Ἐταιρικόν Δρ. 50,000.000

Κεφάλαιον τακτικόν Ἀποθεματικόν » 5,275.000

Ἀποθεματικόν Προνοίας » 5,000.000

Καταθέσεις Δρ. 95,025,629,25

Ταμειευτήριον » 12,514,103.11 Δρ. 107,539.17

Τρέχοντες λησμοὶ πιστωτικοὶ » 25,034.17

Ὑποκαταστήματα » 2.186.000

Ἐξωτερικοὶ λησμοὶ » 27,162.000

Προσωρινοὶ λησμοὶ καὶ διάφορα » 6,900.000

Δρ. 229,098.000

Ὁ Γεν. Διευθυντὴς

Ζ. Κ. ΜΑΤΣΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Λογισμικοῦ

Φ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ